

*Dit boek kan gekozen worden door
de Kinderjury 2016
www.kinderjury.nl*

Omslag en illustraties © Sam Loman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Simone Arts, 2015

ISBN e-boek 9789025113179

ISBN gebonden boek 9789025113131

NUR 283

Uitgelachen worden doet zeer. Nageroepen worden doet ook zeer. Oma missen doet verschrikkelijk zeer. Maar vanmiddag werd ik in elkaar geslagen. Ik weet niet waarom. De pijn verbaasde me. Die was zo erg, dat al die andere pijnen even verdwenen.

Toen ik daarnet thuiskwam, was dat binnen één tel weer over. Opa was bloedserieus zijn sokken aan het wassen in de braadpan. M'n moeder stond er heel hard bij te lachen.

Toen ze mij zagen binnenstropelen, schrokken ze allebei. Ik zei dat ik gevallen was en ik vroeg of er iets mis was met de wasmachine.

'Met de wasmachine?' Wazig staarde opa in de braadpan.

Vroeger regelde oma het hele huishouden. Opa was bij zijn schapen en alles ging goed (behalve op school). Nu gaat het allemaal hartstikke mis.

'Ik denk dat we hulp nodig hebben,' zeg ik, terwijl ik zo goed en zo kwaad als het gaat een natte handdoek om mijn vuist draai. De ene klap die ik terug kon geven, was niet genoeg om de hele groep pestkoppen weg te jagen, maar wel goed raak bij één van hen!

'Ceessie, hou op,' zegt opa knorrig.

'Oop, toe nou...' Ik heb een kloppend gevoel in mijn hoofd, mijn voet en mijn ribben en rommel met mijn niet-zere hand in een lade op zoek naar paracetamol. Ik kan er geen vinden.

'Nee! Je weet hoe ik erover denk.'

'Gewoon iemand die af en toe komt schoonmaken en zo. Meer niet,' probeer ik nog.

'Ik wil geen vreemden in mijn huis. Moet jij zo niet eens naar bed?'

'Het is pas vier uur, oop.'

M'n moeder moet zich aan het aanrecht vasthouden van het lachen, zo'n goeie grap vindt ze het weer.

Oma zei altijd: 'Overal is wel wat.' Toch vraag ik me soms af, heel soms, waarom ik nou zo'n moeder moest krijgen en zo'n opa en een oma die doodging. Dan bedenk ik hoe relaxed het zou zijn om op te groeien in een normaal gezin. Om niet de boodschappen te hoeven doen en de was en de vaat en... alles eigenlijk.

Maar dan zie ik opa weer een dutje doen in zijn stoel. En dan komt m'n moeder weer thuis met vrolijke verhalen over haar werk en dan is het weer goed. Wij horen bij elkaar. Ze hebben me nodig.

We gaan het doen

Als we thuiskomen, wil ik meteen Fem bellen.

Gelukkig is ze nog op.

‘Hoe was de bijeenkomst?’ vraagt ze meteen.

Ik vertel haar alles.

Fem is niet zo gauw stil, maar nu wel, in ieder geval toch een paar tellen. ‘Ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen. Wat zielig allemaal.’

‘Ja. Maar toch ook niet. Vaak komt het goed.’

‘En...?’ Fem vist naar de beslissing die mijn ouders en ik onderweg naar huis hebben genomen.

‘We gaan het doen, Fem!’

‘Goed zeg! Wanneer?’

‘Dat weten we nog niet precies.’

‘Je komt in ieder geval nooit meer alleen in een leeg huis thuis na school.’

Ik grijns van oor tot oor. Nooit meer het enige kind in huis. Het lijkt me heerlijk.

Stil

Ik heb de rebound, pass de bal naar Sky die natuurlijk vrij staat en sprint achter hem aan naar de andere kant van het veld.

Niemand kan zo hard rennen als Sky. Hij is onze guard en soms lijkt het net of hij vliegt. Hij is al lang weer aan de overkant en

speelt de bal rond. Eerst naar Guus. Die wordt goed verdedigd, dus hij speelt de bal terug. Dan passt Sky naar Filip. Hij is de tweelingbroer van Fem en lenig als een kat, maar wel een stuk kleiner dan zijn zus. Ik weet met een schijnbeweging de bucket in te komen voor de rebound, maar hij kan niet schieten. Fem en ik zijn centers, we spelen achterin, bewaken de basket en proberen zoveel mogelijk te scoren.

Onze tegenstanders zijn de jongens van een team boven ons. Zij trainen na ons, maar vinden het leuk om tegen ons een partijtje te doen.

We hebben nog maar tien seconden en staan twee punten achter.

Ik ren naar de basket en mijn verdediger loopt automatisch mee. Ik maak een schijnbeweging weg van de basket, strek mijn arm en roep Sky. Hij ziet het en passt de bal. Mijn verdediger staat alweer voor mijn neus. Ik maak een schijnbeweging naar links, hij trapt erin, ik buig gauw wat naar rechts, schiet en... hoppa, gelijkspel.

Niet gek, voor een partijtje tegen een stel dat een kop groter en twee jaar ouder is dan wij!

‘Kom er even bij, jongens!’ roept Debbie. Zij is onze trainster en ze noemt ons altijd ‘jongens’, ook al zijn we met drie jongens en twee meiden.

We bedanken de tegenstanders, graaien onze bidon van de bank en gaan in een kring rond Debbie zitten. ‘Jullie hebben goed gespeeld. Ik ben trots op jullie.’ Tevreden kijkt ze ons aan.

Ik lurk aan mijn bidon en blaas een pluk haar uit mijn bezwete gezicht. Ik word gelukkig van basketballen, echt waar. ‘Luister. Ik heb eens even het wedstrijdschema bekeken. We

moeten nog vier wedstrijden spelen. Wie regelt voor de zekerheid een wisselspeler uit een ander team?’

Sky steekt zijn vinger op.

‘Vraag T.T.’ zegt Fem. Ze trekt aan Sky’s arm. ‘Please, vraag T.T.!’

T.T. (we spreken het altijd in het Engels uit) heet eigenlijk Toni. Hij is een jaar jonger dan wij, dus hij speelt in een ander team, maar hij is zo verschrikkelijk goed, hij heeft talent. Daarom staat T.T. voor ‘Toni Talent’. Later wil hij prof worden in Amerika, bij de New York Knicks of de Chicago Bulls.

‘Twee van de vier wedstrijden moeten we sowieso kunnen winnen,’ gaat Debbie verder.

Fem heeft Sky inmiddels losgelaten. ‘Van de Jumpers kunnen we zeker winnen.’

‘Van de blunders zul je bedoelen,’ zegt Guus.

We grinniken.

‘Van de Hotshots ook,’ vult Filip aan.

‘Stel,’ zegt Debbie, ‘dat we die andere twee óók winnen... Dan zijn we regiokampioen.’

Wij brullen het uit van trots, tot Sky vraagt: ‘Tegen welke andere twee teams moeten we dan nog meer?’

‘B.L.V.’ weet Guus. ‘En die lomperiken van Ares.’

Op weg naar huis hebben we het nergens anders over: we willen per se kampioen worden. Maakt niet uit hoe.

‘Ik wil écht niet nog een keer tweede worden,’ zegt Filip. ‘Met één puntje verschil.’

‘Net als vorig jaar,’ kreunt Fem. ‘Wat was dat erg zeg!’

‘We gaan gewoon iedere dag trainen,’ zegt Sky. ‘Na school, op het pleintje!’

‘En ik ga alle wedstrijden Amerikaans basketbal nóg een keer kijken op internet,’ neemt Guus zich voor. ‘Daar leer je ook veel van.’

‘Met T.T. gaan we zeker winnen,’ vindt Fem.

‘Je bent verliefd op hem,’ plaagt haar broer. ‘Op een kleuter nog wel!’

‘Je bent zelf een kleuter als je zo kinderachtig doet,’ snauwt Fem en meteen gaat ze door: ‘Voor de laatste wedstrijd nodigen we ieieieiedereen uit. Zullen we een fanclub oprichten?’

‘Dan zit de hele tribune vol met óns publiek!’ Sky ziet het ook helemaal voor zich.

‘Met spandoeken zeker,’ lacht Guus.

Lachend nemen we afscheid van Fem en Filip. Over mijn schouder kijk ik hen na. Fem fietst met losse handen, druk pratend tegen haar broer, die rustig naast haar fietst.

‘Ga je vandaag niet naar je moeder?’ vraag ik aan Sky als hij de straat waar zijn moeder woont, voorbij fietst. Hij knikt. ‘Jawel, maar ik wil eerst even aan mijn vader gaan vertellen dat we misschien kampioen worden.’

De ouders van Sky wonen vlak bij elkaar. ‘Er zit precies genoeg ruimte tussen hun voordeuren om ervoor te zorgen dat ze geen ruzie meer gaan maken,’ zegt Sky altijd.

De vader en moeder van Guus staan samen in de keuken. Ze zien ons aankomen en zwaaien. Ik zwaai terug, terwijl Guus zijn fiets in de schuur zet. Hij snuift met zijn neus in de lucht. ‘Volgens mij gaan wij iets heel lekkers eten vandaag! Tot morgen, kampioen!’

Ik bloos en fiets het laatste stuk in mijn eentje.

Het schemert en het is mistig en muisstil op straat. Bij elk

huis waar ik langs kom, bedenk ik welke gezinnen er wonen en hoe ze nu met z'n allen gezellig aan tafel zitten te eten en te praten over de dag. De kinderen over school, de grote mensen over werk. Guus over kampioen worden...

Ik zet mijn fiets voor het huis. De oprit is leeg. Ik haal mijn konijn Dunk uit haar hok en neem haar mee naar binnen. Het is hier nog stiller dan buiten en koud. Daarom doe ik meteen de tv aan en zet ik de verwarming hoog. Dan zie ik dat er een briefje op tafel ligt.

Dag schat,

Ik heb een vergadering die tot acht uur duurt. Papa is rond half acht thuis. In de oven staat nog een hapje van gisteren. Warm dat maar op. Kus mam

Ik schep wat eten uit de ovenschaal op een bord en kruip even later met mijn bord op schoot op de bank. Ik zap van Nederland 1 helemaal tot aan CNN in Amerika, maar geen enkele zender kan me boeien.

Naast de boekenkast ligt mijn basketbal. Ik mag eigenlijk niet binnen basketballen, maar als ik mijn eten op heb en er nog steeds niks leuks op televisie is, kan ik het toch niet laten.

Ik maak achtjes tussen mijn benen en ik doe wat dribbeloefeningen. Eerst dribbel ik heel hoog en rustig, dan dribbel ik heel laag bij de grond en snel. Ik kan ook om de beurt met links en rechts dribbelen. Het gaat heel goed.

Tot het misgaat.

Mijn bord ligt in scherven op de vloer en Dunk is zo geschrokken van het geluid dat ze op het vloerkleed piest.

Telefoon

‘Met Diede.’

‘Dag, met Jacob van pleegzorg. Is je vader of moeder ook in de buurt?’

‘Ja. Krijgen we een pleegkind?’

Jacob lacht. ‘Zou je dat zo graag willen?’

‘Zeker weten!’

‘Misschien, heel misschien heb ik goed nieuws. Maar dat wil ik toch echt eerst met je ouders bespreken.’

Met tegenzin geef ik de telefoon aan mijn moeder.

Jacob steekt meteen een hele monoloog tegen haar af. Het enige wat mijn moeder zegt, is:

‘Ach.’

‘Tjee.’

‘Gossie.’

‘Tsss.’

‘Ik begrijp het.’

‘Ja, logisch.’

Ze eindigt met: ‘Ik ga het nu meteen bespreken. Je hoort het morgen van me, Jacob. Dag!’

‘Krijgen we er een?’ vraag ik. ‘Jongen of meisje? Hoe oud? Wanneer?’

Mijn moeder geeft geen antwoord. Ze schenkt een kop thee voor zichzelf in. ‘Jij ook?’

Ik schud mijn hoofd. Ik wil iets wéten, niet iets drínken. We gaan aan de keukentafel zitten, waar mijn vader de krant zit te lezen.

‘Vertel,’ zegt hij.

‘Tja,’ aarzelt mijn moeder. ‘Ik weet het niet.’

Ik ben een soort van allergisch voor dit soort getreuzel. Van ongeduld trommel ik keihard met mijn vingers op tafel. Mijn moeder legt haar handen op de mijne, zodat ik wel moet stoppen en zegt met een diepe zucht: 'We moeten het niet doen.'

Huh?

'Ze voldoet totaal niet aan onze voorwaarden.'

'Het is dus geen kind tussen de acht en de tien zonder lichamelijke handicap of extreme psychische problemen,' zeg ik. 'Precies,' zegt mijn moeder. 'Het is een meisje van acht waar werkelijk van alles mis mee is.'

'Wat dan?' vraag ik.

Mijn moeder houdt het vaag. Ze kletst zich er onderuit. Ze wil het gewoon niet zeggen.

Is het dan zo erg?

's Avonds, als ik zeker weet dat mijn ouders denken dat ik al lang slaap, sluip ik op mijn tenen mijn bed uit. Zo zacht als een muisje ga ik op de bovenste tree van de trap zitten. Door de traptreden heen zie ik mijn ouders beneden op de bank zitten. Mijn vader heeft zijn arm om mijn moeder heen geslagen. Ze vertelt hem over het meisje en noemt haar steeds 'dat arme kind'. Dat klinkt alsof ze zielig is en geloof me, dat is ze ook. Ik zit me daar boven aan de trap loeikwaad te maken op haar ouders. Wat een stelletje debielen!

Ik slaap die nacht nauwelijks, gedachten aan het zielige meisje dat niet mijn pleegzusje wordt, blijven maar door mijn hoofd spoken. Ik hoop dat pleegzorg heel snel een goed pleeggezin voor haar vindt, want o... wat moet zij zich ellendig en alleen voelen.

Deal

‘Cola?’ vraag ik aan Fem, terwijl ik de sleutel in het slot steek.

Fem knikt en haalt Dunk uit haar hok.

We laten haar rondhuppen over de tafel, wat eigenlijk niet mag van mijn ouders, drinken een glas cola, wat we allebei eigenlijk alleen in het weekend mogen, en doen wie het hardst kan boeren.

‘Foei Dunk,’ zeg ik tussen twee boeren door, ‘je mag niet op de stapel post.’ Dunk heeft volgens mij haar lange oren voor de sier; luisteren doet ze er in ieder geval niet mee. Ze tjoept op de stapel, die onmiddellijk gaat schuiven en Fem kan haar nog net op tijd in haar nekvel grijpen, anders zou ze zó met alle enveloppen en kranten op de grond zijn gegleden. Ik raap de boel bij elkaar en wil het terug leggen op tafel, maar één envelop trekt mijn aandacht.

‘Hé.’

‘Wat?’

‘Post van pleegzorg.’ Ik houd de envelop omhoog.

‘Maak eens open,’ zegt Fem. ‘Misschien staat er wel in wanneer je een pleegbroertje of -zusje krijgt.’

Het telefoontje van Jacob is inmiddels alweer een week geleden.

‘Ze bellen als ze iemand in de aanbieding hebben,’ zeg ik, maar toch scheur ik de brief open.

‘In de aanbieding? Het zijn toch geen... geen “spullen”,’ zegt Fem. Ze lacht, maar klinkt ook een beetje verwijtend.

‘Zo lijkt het soms wel,’ zeg ik. ‘Alsof je een nieuwe auto uitzoekt. Welk kleurtje? Welke extra’s? Klant is koning, zo

stom. Alsof die kinderen zelf niks te willen hebben.' Ik leg de envelop terug op tafel. 'Dit is niks bijzonders.'

Dan horen we de auto van mijn ouders de oprit oprijden.

Ik haal Dunk van tafel en zet snel de fles cola terug in de koelkast.

'Gezellig dat je er bent, Fem,' roept mijn moeder vanuit de hal. Ze komt binnen met twee volle boodschappentassen.

'Ik ga eens heerlijk uitgebreid koken vandaag.'

'Dan schenk ik alvast een wijntje in,' zegt mijn vader. 'Dat hebben we wel verdiend.'

'O ja?' zeg ik. 'Want?'

Terwijl mijn moeder in de keuken gaat rommelen, speelt mijn vader met Fem en mij een spel. Hij negeert mijn vraag. Fem wint en gaat daarna naar huis.

'Jullie doen raar,' zeg ik, als ik haar heb uitgezwaaid.

Mijn vader en moeder kijken elkaar aan op een manier waar ik niet zo goed tegen kan. Als een pasgetrouwd stel in een kwijlfilm.

'Wat is er nou?!' roep ik.

'Wij zijn vandaag,' begint mijn vader.

En tegelijkertijd zegt mijn moeder: 'Wij hebben vandaag...'

Ze moeten er allebei hard om lachen.

'Jullie zijn of hebben vandaag,' concludeer ik. 'Dan is nu alleen nog de vraag wiewatwanneerwaaromenhoe.' Dat heb ik op school geleerd en toevallig onthouden.

Mijn vader nipt van zijn wijn.

Mijn moeder rommelt in haar handtas.

Opeens weet ik het. Ik wapper met de envelop van pleegzorg. 'Heeft het hier iets mee te maken?'

Mijn moeder knikt.

‘Jacob belde weer,’ vertelt mijn vader. ‘Hij zoekt een pleeggezin voor een jongen.’

‘Een jongen,’ herhaal ik.

‘Vind je dat niet leuk?’ vraagt mijn moeder.

‘Het maakt me niets uit.’ Ik had me voorgesteld dat ik een zusje zou krijgen, dat is alles.

‘Hij is opgevoed door zijn oma en opa,’ gaat mijn vader verder. ‘Een half jaar geleden is zijn oma helaas overleden. Zijn opa kan de zorg niet in zijn eentje aan.’

‘Hij kan toch gewoon een hulp nemen die komt schoonmaken? En een oppas?’ Ik zie zo gauw het probleem niet.

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Dat kost veel geld. Bovendien...’ Ze aarzelt.

‘Het ligt allemaal nogal gevoelig,’ gaat mijn vader verder.

‘Wij gaan daar verder niet over,’ vindt mijn moeder. ‘Die jongen heeft hulp nodig. Dáár gaat het ons om.’

Oké, ik snap het. Ik ben niet gek. Ik mag gewoon niet wéten wat er precies aan de hand is. Irritant. Drammen heeft nu geen zin, dat weet ik maar al te goed. Ander onderwerp dan maar.

‘Komt hij bij mij op school?’ vraag ik.

Mijn moeder knikt. ‘Ik heb de directeur vanmiddag even gesproken. Hij mag naar groep 8b.’

‘Is hij ouder dan ik?’

Ze knikt.

‘Maar we zouden toch een pleegkind nemen dat jonger is? Ik bedoel: hij voldoet dus ook niet aan onze voorwaarden, net als dat meisje.’

‘We hebben overlegd of het wel kon; een jongen in huis nemen die ouder is dan jij. Het is niet ideaal, maar juist

omdat hij verder wél aan al onze voorwaarden voldoet, willen wij het graag met hem proberen. Als jij het ook wilt.'

Ik denk aan de indrukwekkende bijeenkomst bij pleegzorg en aan groep 8b. Ik weet niet uit mijn hoofd hoeveel kinderen er in 8b zitten, maar het is algemeen bekend dat het de grootste groep van de hele school is.

'Past hij daar nog wel bij?'

'De directeur en meester Jan willen voor hem graag een plekje creëren.'

'Dat zal niet groter zijn dan een paar centimeter tussen de verdorde planten in de vensterbank, gok ik.'

Mijn ouders lachen even, maar dan vraagt mijn vader bloedserieus: 'Dus we doen het?'

Ik voel een leuke, spannende kriebel in mijn binnenste. 'Tuurlijk!'

En mijn ouders zeggen: 'Deal.'

Inderdaad, alsof we een nieuwe auto gaan kopen. Maar van de aanschaf van een nieuwe auto laat je moeder vast het eten niet aanbranden.

M'n juf heeft – zonder dat ik het wist – gebeld naar een of andere instantie en nu mag ik niet meer thuis blijven wonen.

Ze halen me hier weg.

Omdat ik daar veel baat bij heb, zeggen ze.

Omdat ik me 'in een andere setting' beter zou kunnen ontwikkelen.

Nou, die kloteschool met die klote, kinderachtige kinderen zal ik in ieder geval niet missen. Echt niet!

Maar wie zegt dat ik op een andere school niet uitgelachen word en gepest?

En wie zegt dat ik me in een wildvreemd gezin wel goed kan ontwikkelen?

En wie zorgt er voor opa en m'n moeder, als ik weg ben?

Ik kán helemaal niet weg!